

[Ministeren for Handel, Industri og Søfart.]

2 Milliarder Kr., og at den samlede Kassebeholdning i danske Banker pr. ultimo Januar d. A. i alt androg ca. 2,8 Milliarder Kr.

Jeg har dernæst den Ære for det høje Ting at fremsætte *Forslag til Lov om Forlængelse af midlertidig Lov Nr. 344 af 8. Juli 1943 om Tillæg til Lov om Sparekasser*. Baggrunden for den paagældende Lov er ganske den samme som med Hensyn til den nys nævnte Tillægslov til Bankloven. Loven omfatter kun Sparekasser af en vis Størrelse, nemlig saadanne, hvis samlede Indlaan ifølge den senest opgjorte Kvartalsbalance udgør mindst 1 Mill. Kr. I denne Forbindelse kan jeg nævne, at alene 266 af Landets 515 Sparekasser pr. 1. Januar d. A. var omfattet af Loven.

I Forbindelse med de her forelagte Lovforslag vil jeg gerne nævne, at Lov Nr. 122 af 13. Marts 1943 om Udbetaling af Indlaan i Banker og Sparekasser og lignende Pengeinstitutter udløber med Udgangen af denne Maaned. Ved denne Lov blev der givet Handelsministeriet Bemyndigelse til efter Samraad med Nationalbanken og Repræsentanter for Banker og Sparekasser at give nærmere Forskrifter for, hvor stort — eller man kan maaske ogsaa sige hvor lille — et Beløb der pr. Uge kan fordres udbetalt paa de i de paagældende Pengeinstitutter aabnede Konti. Spørgsmaalet om Lovens Forlængelse har været drøftet med Nationalbanken, der ikke har fundet det paakrævet at opretholde Bestemmelserne i Loven, og Handelsministeriet har ment at kunne tiltræde Nationalbankens Indstilling. Jeg har derfor ikke ment at burde fremsætte noget Lovforslag om Forlængelse af den paagældende Lov. Det vil altsaa med andre Ord sige, at bliver denne Lov ikke forlænget inden Udgangen af Marts Maaned, bortfalder den.

Som det tredie og sidste Lovforslag, jeg skal tillade mig at fremsætte for det høje Folketing, nævner jeg *Forslag til Lov om Forlængelse af Lov Nr. 158 af 29. Marts 1943 om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger, Vareforsyning m. v.*

Denne Lov, der jo danner en Fortsættelse af den Række Love, som har været gældende siden Krigens Begyndelse og tidligere vedrørende vore Valuta- og vore Forsyningsforhold, er forlænget ved Lovanordning Nr. 91 af 9. Marts 1943, jfr. Lov Nr. 297 af 22. Juni 1945 om Lovanordninger under Ministeriet for Handel, Industri og Søfart. Lovens Gyldighed udløber den 31. Marts i Aar, altsaa med Udgangen af denne Maaned.

Siden den 1. April 1943 har Loven alene været underkastet en enkelt Ændring, idet der ved Tillægslov Nr. 498 af 9. Oktober 1945 blev givet Hjemmel til at nægte Udfærdigelse af Indførsels- og Udførselstilladelser og andre Tilladelser i Henhold til Loven til Virksomheder, hvis Bank- eller Sparekassekonti er spærret i Medfør af Lov Nr. 275 af 13. Juni 1945 eller Handelsministeriets Bekendtgørelse af 5. Maj 1945.

Fra alle politiske Partiers Side har der været Enighed om, at det under Krigen har været nødvendigt at give Regeringen meget vide Beføjelser med Hensyn til at træffe saadanne Foranstaltninger, der maatte anses for fornødne til Sikring af Befolkningens Forsyning med nødvendige Varer og til at sikre den bedst mulige Fordeling af Varerne blandt Landets Befolkning. En Del af de Bemyndigelser, der i den gældende Lov er tillagt Handelsministeriet, kan dog ikke karakteriseres som Krigsfænomener, idet der jo allerede før Krigen ved de gældende Love var givet Ministeriet vidtgaaende Beføjelser særlig med Hensyn til Bestemmelserne om Ophævelse af Sedlernes Guldindløselighed, Reguleringen af Betalingsforholdene over for Udlandet og Vareindførselen. Af særlige krigsbetonede Omraader, inden for hvilke der i Henhold til den gældende Vareforsyningslov er givet Regeringen specielle Beføjelser, kan jeg nævne Adgangen til at træffe Foranstaltninger med Hensyn til Produktionens Regulering og Regulering af Varer, Iværksættelse af Eksportforbud, Statens Adgang til at overtage Varer med Henblik paa Landets Forsyning med de nødvendige Varer samt Kontrolforanstaltninger vedrørende fremmed Ejendom.

Naar Vareforsyningsloven kun forlænges for korte Perioder, skyldes dette selvsagt Erkendelsen af, at de Forhold, der danner Baggrund for Loven, og som staar i direkte Forbindelse med hele Verdens økonomiske og politiske Liv, er underkastet Ændringer, hvis Rækkevidde det ikke er muligt at forudse for en væsentlig Periode fremover. Det er derfor paakrævet, at der med ikke for store Mellemrum gives Anledning til Drøftelse paa Rigsdagen af de for Landets Erhvervsliv vigtige Problemer, der er knyttet til den til enhver Tid gældende Lovgivning om erhvervsøkonomiske Foranstaltninger m. v.

Som jeg berørte før, tager en Del af Lovens Bestemmelser mere eller mindre Sigte paa Tilstandene under Krigen, og det vilde derfor være nærliggende at antage, at disse Bestemmelser burde bortfalde eller i